

POSTANOWIENIE

6 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 6 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 13 czerwca 2024 r., I ACa 465/23,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Areszt Śledczy w S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 czerwca 2024 r. wydanego w sprawie z powództwa M.S. o zadośćuczynienie, wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania jako oczywiście zasadnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz. U. z 2024 r., poz. 1192, dalej – „u.PGRP”) do zadań Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej należy zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym. Zastępstwo to ma

charakter wyłączny i dotyczy również sytuacji, w której w toku postępowania przed sądami powszechnymi Skarb Państwa nie był zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej na skutek przekazania wykonywania zastępstwa innemu podmiotowi (art. 8 ust. 1 i 6 u.PGRP). Zdolność postulacyjna Skarbu Państwa w postępowaniu przed Sądem Najwyższym jest zatem warunkowana sprawowaniem zastępstwa przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej; brak tego zastępstwa jest natomiast równoznaczny z brakiem zdolności postulacyjnej, chociażby w imieniu Skarbu Państwa występował pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym (por. art. 87¹ § 3 k.p.c.). Skarga kasacyjna wniesiona przez Skarb Państwa w warunkach braku zdolności postulacyjnej podlega odrzuceniu *a limine* jako niedopuszczalna (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2006 r., I CZ 47/06, OSNC 2007, nr 5, poz. 75, z dnia 4 października 2019 r., III CZ 33/19 i z dnia 23 czerwca 2022 r., III CZ 208/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

W okolicznościach sprawy skargę kasacyjną wniósł Skarb Państwa – Areszt Śledczy w S., reprezentowany przez radcę prawnego działającego na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S. (k. 595). Skarga kasacyjna podlegała tym samym odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Tylko na marginesie należało zauważyć, że w zestawieniu z motywami zaskarżonego wyroku ogólnikowy wywód mający służyć uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonywał o zasadności skargi, a tym bardziej, by skarga była zasadna w stopniu oczywistym i widocznym *prima vista*, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorczyk

(K.G.)

[SOP]